

har tatt millioner år å utvikle all den teknikk som har skapt vår materielle standard, men det underlige er at vårt åndelige nivå ikke har forandret seg tilsvarende. Våre gleder og sorger, våre problemer overfor liv og død synes å være de samme som for et par tusen år siden, ja kanskje de samme som i vår urtid. Det ser ut til at der er bånd som vi ikke kan rive over og at der er en mystisk sammenheng mellom menneskene og naturen. Kanskje er den kilden som menneskene alltid må øse av for å holde seg sunne og gi samfunnene livskraft?

Men hvorfor skal vi elske fjellene som står der fjerne og utilnærmelige og søker å holde oss borte med gjerder av ulende og styrtninger? Hvorfor heter det ikke «Elsk naturen?» Når det heter at vi skal elske fjellene, må det ligge en dypere mening bak. Til fjellene kommer ikke enhver. Det er bare elskerene som søker dit og tar strabbene. Det er bare den som åpner sitt hjerte og sinn som forstår fjellenes tause språk, som ser deres skjønnhet midt i deres barskhet og som fra topper og på de store vidder føler seg omgitt av uendeligheten i skaperverket. Kanskje er det uttrykk for en trang i oss til å søke etter det opprinneligste i oss — en ubevisst trang til å slutte ringen med selve altet. Det er kanskje dette som vismannen har uttrykt i de to ord: Elsk fjellene.

ROLF HØYEM

Formannen som gikk

Da Eivind Kierulf valgte å gå av som Trondhjems Turistforenings formann, kunne han med god samvittighet overlate formannsvervet til sin etterfølger i trygg forvisning om å ha utført et meget godt arbeide for TT.

I 1946 kom Kierulf inn som suppleant til styret, siden 1951 har han vært fast medlem av styret og fra 1957 var han foreningens formann etter å ha sittet som viseformann fra 1953.

Allerede i 1948 kom Kierulf med i byggekomitéen og han har vært med på moderniseringen av alle foreningens hytter. Han har satt tydelige spor etter seg. Med sine tekniske kunnskaper, sine praktiske erfaringer og med sin evne til å omgås folk, — det være seg folk fra land eller by, — kan en med rette si at Kierulf har vært den rette mann på den rette plass.

Men ikke alene større utvidelser har han vært med på og ledet på en fremrakende måte, han har også måttet ha for øye alle de nødvendige reparasjoner og årlige vedlikeholdsarbeider som våre hytter krever, og også sørge for å få disse arbeider utført.

I dag er TT's hytter fullverdiforsikret for nære 3 000 000,00 kroner, og det skal mye omtanke og mange fornuftige disposisjoner til for å ta vare på disse verdier.

Det har ikke bare vært lett å være den som skal ha den ansvarlige ledelse av en forening av TT's dimensjoner. Det har vært økonomiske bekymringer, det har vært vansker med å skaffe nødvendig arbeids-hjelp, tenk på alle transportproblemene, og det har vært mangt som kunne slite ut selv den ivrigste. Men Kierulfs glødende interesse for TT og hans ukuelige optimisme og hans rolige måte å opptre på, har hjulpet ham til å løse problemene i tur og orden på en slik måte at foreningen i dag har all grunn til å være ham meget takknemlig.

I Kierulfs formannstid har turismen i sin alminnelighet og kanskje TT i særdeleshet blitt stillet overfor nye problemer, nemlig det offentliges inngripen i vår kjære fjellverden. Med vanlig grundighet har Kierulf satt seg inn i de spørsmål som da naturlig melder seg om våre hytter og øvrige eiendommer og vårt rutenett, og det er med glede vi noterer oss at Kierulf fortsatt på TT's vegne vil føre de nødvendige forhandlinger med myndighetene.

Også andre turistorganisasjoner har forstått å gjøre seg nytte av Kierulf. I 1962 ble han valgt som medlem av Turistforeningens samarbeidsutvalg, et verv som han også har skjøttet på beste måte.

TT takker Kierulf for det arbeide han har nedlagt i foreningens styre i snart 20 år hvorav de siste 8 år som formann. Takke ham for det arbeide han har gjort for å gjøre fjellverdenen mere kjent og kjær for oss alle, for det byggende arbeide med våre hytter og for hans disposisjoner for å trygge foreningens økonomi. Takke for at han har fulgt den linje som fra gammelt av har vært trukket opp for foreningen, og som så tydelig kommer til uttrykk i § 1 i våre lover, formålsparagrafen. For denne § har han vært eksponenten, ildsjelen som har lagt all sin fritid i arbeidet for foreningen.

KIRSTEN MØRCH

Familie på tur

Det var en gang — i 1959, at far, mor, Inger og Tore gikk fottur i Trollheimen. Vi foreldre hadde lenge sett frem til at barna skulle være store nok til å ha med på en slik tur. Nå var det henholdsvis 10 og 8 år. Det viste seg at det hele gikk så godt at jeg skjønner vi kunne nok ha foretatt turen 2 år tidligere.

Vi startet fra Gjevillvasshytta en morgen med kurs for Jøldalen. Sol og varme, shorts og opprullede skjorteermer. Alle fire bar hver sin sekk med det fornødne i. Turen gikk fint. Ungene trippet ivrig foran, alltid spent på å finne neste røde TT-merke. — Jeg husker at vi vasset over Minila og åt vår niste i lia på den andre siden. Det var hyggelig å komme over i Jøldalen. Her kunne vi både høre og se seterstell, det var kuraut og bjelleklang og skramling i melkebøtter bortover vollene. I Jøldalen bevilget vi oss en ekstra hviledag, plukket multer i solen og kjøpte rømme på en seter.

Neste etappe på turen var over Geithetta til Trollheimshytta. Sol, sol hele dagen til ende nå også. Det er koselig å ta seg frem etter en slik sti. Snart gikk far og sønn sammen og pratet, mens kvinnene holdt seg for seg selv; snart var det far og datter som luftet sine tanker og meninger for hverandre. — «Hu hei kor er det vel friskt og lett, oppå fjellet». Utsikt og oversikt var det fra Geithetta, vakre fjell! —

Det var koselig å komme ned til den gamle Trollheimshytta. Den har alderens patina, men ikke dens forfall. Hytta ligger så godt i terrenget. Ved hytta går en bekk, og her fikk vi oss en dukkert etter